агненце (то) умн. от агне, агненце пр.

агнец (ѣ) 1) шиле мъжко. 2) урк. част що извайдат от пра
сурфи ти кога проскомидисват и я турат в причастие.
3) агнец божий подразумевасе Исус Христос. 4) прен. кро
тък, мирен човек.

агнешки, а, о — и (ъ, ѫ), от агне. нар. както агне

агнешки, а, о — и (ъ, ѫ), тоже що агнешки, агнешко месо, агнешки кожи.

агнешък, жка, о — и (ъ, ѫ) тоже що агнешки, агнешък дроб.

агнешчий, рядко се употребява вместо агнешки, прил. от агнец.

агнило (то) 1) м. дето се агнят. 2) прен. место кочето се бачват
овцете. Да идеш до агнилото; тамам Вше на агнило.

агни се гл. трет. лич. рим. да агне, овцете се агнизовци тъ се агнят.

агница (та) женско шиле не точено. имване на св. богоро-
дици и на други св. мъченици.

агнище (то) увел. от агне. Стемало кореми ти агнище.

агняне (то) от агня, в. бачване

аго, зв. пад. от ага.

агов, а, о. м (ѣ) на ага, аговия хан, агово чедо. в. агим. като
двородно тъ ага и роз ага прави агим и агов.

агоде (та) в ягода и агоде. 1) в. планина, голо скавица. 2) и
брусонка

агорида (та) в агорида и агорида, кисел, неозрял грозде.
стар. гръцки образ раков. го правел тръгъ.

агумен (е) в. игумен, подобрв рядумен, але агумен. ч. 209.

агънце (то) в. агненце.

агъница (та) множ. от агънце. 2) бели мъкои дребни печна или
пъги що се виждат като под нокти тъ на мъкои човеци.

агъч, а, о — и (ѣ) в. агнешки.

агъл (ѣ) 1) место, кошара, — место дето прибират овци тъ са-
мо мъжд, в. кагъл, търоло, бачило, бачия, мандра, поята. 2) дето
зимуват овци тъ, кжшга, зимник. 3) ъгъл, кжт, рог, щит, кюше.

инв. N 799